

Maijs 2019

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

„Rebeka sava
jaunākā dēla
Jēkaba rokām
un gludajam
kaklam aplika
kazlēnu ādas.
Tad Īzaks
bija svētījis
Jēkabu.”
(Sal. Rad 27,
16.30)

VAI ESAM IZSALKUŠI LĪDZ MŪŽIEM?

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm! Vēlreiz apstāsimies pie Euharistijas noslēpuma. Atgādinu, ka ir četri avoti, kuros lasām par Euharistijas iedibināšanu: Mt 26,17-29; Mk 14,12-25; Lk 22, 7-20; 1 Kor 11, 23-26. Par to raksta arī sv. Jānis, bet pavisam citādāk (sal. J 6).

Iepriekš meditējām, ka Euharistija mūs ieved dalībā Kristus dievišķībā caur Jēzus iemiesošanās, Krusta upuri, augšāmcēlšanos un debeskāpšanu. Tagad to stiprināsim, pārdomājot vārdus: *“Es jums saku, ka no šī laika es vairs nedzeršu no šiem vīna koka augļiem līdz tai dienai, kad es to ar jums no jauna dzeršu sava Tēva valstībā.”* (Mt 26,29; sal. Mk 14,25), bet pie sv. Lūkasa: *“Es jums novēlu valstību, kā to man sagatavojis mans Tēvs, lai jūs ēstu un dzertu troņos, tiesājot divpadsmit Izraēļa ciltis.”* (Lk 22, 29-30)

Šo ļoti nozīmīgo vārdu lomu var salīdzināt ar teleskopa darbību, jo tie palīdz mums “ieraudzīt” – mazliet saprast, nojaust ļoti augstas lietas: sastapšanās ar Dieva lielajiem noslēpumiem kā, piemēram, sakramentiem, sevišķi Euharistiju, liek pacelt garīgās acis līdz garīgajam kosmosam un bagātībai, kas GAIDA MŪS Debesīs. Tādējādi piedalīšanās Svētajā Misē ir kā nostāšanās uz mūžības sliekšņa. Cilvēka dzīvei tā piešķir citu dimensiju, citu jēgu! Izraisa spēcīgas ilgas pēc mūžīgā. Un ātri var izkliedēt ikdienišķās rūpes, bažas, uztraukumus, kuri apēno prātu, saīsina garīgo redzi un aizsedz iekšējās acis (sal. Ef 1,18), dažkārt bezjēdzīgi liekot skriet kā sunim – pakaļ savai astei!

Šādai tālredzībai Dievs gatavoja jau izredzēto tautu, piemēram, caur pravieti

Isaju (sal. 25,6). Pēc tam pats Jēzus gatavoja jūdus (un šodien mūs). Pirmkārt, caur to, ka Dieva Dēls ņēma dalību mīlastos ar cilvēkiem (pat ļoti grēcīgiem):

sal.: Lk 10,38-42; Mt 11,19; Lk 15,1-2; J 2,1-11; Lk 7,36-50; Mt 9,10; Lk 19,2-10. Otrkārt, vairākas reizes Viņš stāstīja līdzības, kas skaidro, ka pulcēšanās pie šīs zemes galda ietver mūžīgu dimensiju, jo “...nāks no austrumiem un rietumiem, no ziemeļiem un dienvidiem un ieņems vietu pie galda Dieva valstībā!” (Lk 13,29)

Būtu labi dažus tekstus izmantot lūgšanai mājās vai adorācijas kapelā, lai palīdzētu savai sirdij atcerēties par Debesu Omegu, tas ir, pilnību pie Dieva, nevis vīrs šīs zemes! Piemēram, Mt 22, 1-14 – Mūžīgais Dievs sarīkoja kāzas savam Dēlam; Mt 25,1-13 – dzīve ir kā līgavaiņa gaidīšana, lai piedalītos viņa kāzās; Lk 12,36-48 – ir jāgaida līgavainis – Jēzus, lai mēs, esot nomodā, tiktu paņemti uz Viņa valstību.

Treškārt, to atklāj arī *“Jēzus Kristus atklāsme, ko sv. Jānim apustulim devis Dievs, lai rādītu saviem kalpiem, kam jānotiek drīzumā”* (sal. Atkl 1,1). Tur lasām vārdus, kas pilda jau piesauktā teleskopa lomu: *“Lūk, es stāvu pie durvīm un klauvēju. Ja kāds manu balsi dzirdēs un durvis man atvērs, es ieešu pie viņa un mīlošos kopā ar viņu un viņš kopā ar mani.”* (Atkl 3,20)

Tā gaismā saprotam, ka cilvēka dzīve un nāve ir tikai kā gatavošanās process, lai atvērtu durvis mūžībai, Debesu mīlastam Dieva klēpī. Te varam vien mudiņāt: *“Kam auzis, lai dzird, ko Gars saka baznīcām!”*

Pie šīm pārdomām vērts pielikt vēl divus citātus, kas bridina, ka **nepietiek**

zināt par šīs zemes mīlastu pravietisko izteiksmi, nepietiek pat ar to, ka jau esam Kristus Euharistiskā galda dalībnieki: *“Kad nama tēvs būs iegājis un durvis noslēdzis, tad jūs, ārā stāvēdami, sāksiet pie durvīm klauvēt, sacīdami: Kungs, atver mums! Tad Viņš, atbildēdams jums, sacīs: Es nezinu, no kurienes jūs esat. Tad jūs sāksiet runāt: Mēs Tavā klātbūtnē ēdām un dzērām, un Tu mācīji mūsu ielās. Un Viņš jums sacīs: Es nezinu, no kurienes jūs esat; ejiet prom no manis, jūs, visi ļauna darītāji!”* (Lk 13, 25-27) Otrā citātā uzsverts: *“Debesvalstība pielīdzināma cilvēkam, ķēniņam, kas savam dēlam sarīkoja kāzas. (...) Bet ķēniņš ienāca aplūkot viesus un ieraudzīja cilvēku, kas nebija tērpijs kāzu drānās. Un viņš sacīja tam: Draugs, kā tu šeit ienāci, nebūdam kāzu drānās? Bet tas cieta klusu. Tad ķēniņš sacīja kalpiem: Sasieniet viņam rokas un kājas, metiet viņu ārējā tumsā!”* (Mt 22,2,11-13)

Dievs tā tad pieprasa **“jaunas drānas”** – jaunu sirdi, jaunu cilvēku, no kura sirds krājumiem plūst ar Dieva gribu un Viņa baušļiem saskaņoti darbi. Par to var pārdomāt un lūgties, meditējot līdzību par gudrajām un muļķīgajām jaunavām (sal. Mt 25,1-13). Šis teksts liek akcentu uz **sirds stāvokli**; sirdi, kura nav tikai nokristīta, bet ir nomodā šīs pasaules grēku

tumsas vidū (“iedegta lampa”), kura nemitīgi skatās uz Dieva pusi (lūdzas, pieņem sakramentus), pilnveidojas tikumos un mīlestībā uz Dievu un līdzcilvēkiem, dara labus darbus (“paņēma līdzī eļļu”)!!!

Dosim tagad balsi arī tam, kurš labi apzinājās, ko nozīmē daudz zināt par Dievu, bija augsti izglītots teologs un dedzīgs dievbijība (sal. Apd 22,3-4!), tomēr darija “tumšus darbus” – sv. Pāvils. Pēc atgriešanās viņš zināja, kā raksturot “jaunās drānas”: *“...tāpēc atmetīsim tumsības darbus un ietērpsimies gaismas brunās! Dzīvosim godīgi kā dienā: ne plīvēdami un dzīrodami, ne izvīrtībā un netiklībā, ne ķildās un skaudībā, bet ietērpieties Kungā Jēzū Kristū!”* (Rom 13,12-14) Un vēl precīzāk, rakstot kolosiešiem: *“Novelciet veco cilvēku kopā ar viņa darbiem Un apģērbiet jauno, kas atjaunojas atziņā saskaņā ar viņa Radītāja attēlu... Tāpēc kā Dieva izredzētie, svētie un milētie tērpieties sirsnīgā žēlsirdībā, laipnībā, pazemībā, lēnprātībā, pacietībā, viens otru paciezdami un cits citam piedodami (...) Bet pārisvisam tam lai jums ir mīlestība, kas ir pilnības saite!”* (Kol 3, 9-10,12-14)

Lai Dievs palīdz šai nostājā ieģrimt līdz mūžības dziļumiem! *Lai Dievs mūs visus svētī: †*

Pāvils, priesteris

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola

ZIRNEKLĪŠA MĀJA UN PAGALMS – MAZA DIEDZIŅA KALEIDOSKOPS!

Bet mana ganu telts...?
Kā audējs es esmu?!

Ikdienas stelles apstāsies.
Telts tiks satīta.
Diegs – pārrauts.*

Vai mani bērni
dziedās par varavīksni
pēc domu, vārdu un pieskārienu lietus?

* Is 38, 12

DARBS ZVIEDRIJĀ ĻAUJ EVAŅĢELIZĒT

Aizritējis vairāk nekā pusgads, kopš mūsu draudzes pārstāvis **Valdis Bartuševičs** (attēlā) devies uz ārzemēm. Pēc atelpas brīža ģimenē un kārtējās došanās trimdā aicināju Valdi uz sarunu.

– Darbu Zviedrijā uzsāku pagājušā gada augustā, bet sākums bija adorācijas kapelā, kad lūdzu Dievu, – atcerējās draudzes pārstāvis. – Parasti domāju par citiem („slimoju” ar sevis nemilēšanu), bet situācijā, kad ar naudu kļuva švaki, veselība arī sašvakojās, lūdzu, lai man dod darbu, kur veselība netiek saņemta un varu nopelnīt.

Nepagāja ilgs laiks un saņēmu aicinājumu braukt uz Zviedriju, strādāt būvniecībā. Pie sevis nodomāju – noteikti tas nav tas, ko lūdzu. Mugura – beigta, pēc gadiem – pensionārs un ģimenē – vecēvs, uz ārzemēm dodas tikai jaunie...

Nākamie piedāvājumi bija galīgas muļķības. Tad sapratu, ka darbs Zviedrijā bija Dieva atbilde. Pēc pusgada saņēmu atkārtotu zvanu par Zviedriju. Divu nedēļu laikā bija jāatbild, un es piekritu.

Ierodoties Stokholmā, darbs bija smags, bet interesants. Zviedru firma „Skanska” būvē slimnīcas, Latvijas firma „Art8” ēkā montē grīdas. Strādā tikai meistari, līdz ar to cilvēkam, kurš šo jomu nepazīna, tur nav vietas. Tikām apmācīti, darbs prasa rūpību un pedantismu – līdzinām, klājam un līmējam linoleju. Madonā biju pieradis, ka man saka – „Zelta rokas, zelta rokas”, bet ārzemju darbā viss bija jāapgūst no jauna. Bieži lūdzos, un lūgšanas palīdzēja. Svešā zemē ar svešiem cilvēkiem „pazīstams” ir tikai Dievs. Atklāju, ka Dievs atsaucas, un zīmes, ko saņēmu, apstiprināja, ka šis ir mans izlūgtais darbs.

Kādi ir sadzīves apstākļi?

Firma irē divstāvu māju, deviņi cilvēki tajā mitināmies. Katrā istabā ir pa vienam vai diviem vīriem. Kolektīvs ir labs, inteligenti, solīdi, pieklājīgi cilvēki. Esam kļuvuši kā ģimene, cits citam izpalīdzam, pakalpojam.

Vienīgā atšķirība – viņi netic Dievam?

Jā. Un jūtams, ka atbraukuši naudas pēc, pirmajā plānā visiem ir peļņa.

To, ka esmu ticīgs, no darba biedriem neslēpu. Jau iepazīstoties pateicu, ka esmu katolīšs. Ja droši liecinā, tas izraisa respektu. Uzbāzties nevajag, bet pateikt, kas esi, ir normāli. Esmu bijušais ugunsdzēsējs, ūdenslīdējs un katolīšs – ticīgs cilvēks. Rožukronis un Bībele man nolikti uz galda, ikviens, kas ienāk, to redz. Esmu paskaidrojis, ka katra Rožukrona bumbiņa ir lūgšana (puiši saķer galvu – kā to var iemācīties!). Sākumā, ejot pastaigās, man pieteicās līdzī, tad teicu, ka gribu būt viens ar Rožukroni. Tagad viņi jau zina – ā, Valdis aizgāja lūgties.. Kad kolēģi izdomā piektdienā gatavot gulašu, es saku, ka nepiedalīšos, jo piektdienās gaļu neēdu.

Kā ar svētdienām?

Sākumā strādāt nācās arī svētdienās. Uz baznīcu netiku, tuvākā katoļu baznīca bija 17 km attālumā. Automašīnas nebija, gāju pastaigāties, nostaigāju lielus gabalus, lūdzoties Rožukroni. Atnācu apgārots. Pārējie brīnās – svētdienas vakars, visi guļ bez dzīvības, atpūšas, es no pastaigas atgriežos enerģijas pārpilns. Kādas tabletes dzeru?

Vēlāk, kad pārcēlāmies uz Gēteborgu, tuvākā baznīca bija 5,5 km attālumā. Tad

svētdienās pārējie devās uz darbu, es varēju neiet – ticība Zviedrijā ir jārespektē.

Gēteborgā uz baznīcu gāju kājām, un šī iešana bija kā rituāls. Kopumā nostaigāju ceļu kā līdz Aglonai – tas bija mans mazais svētceļojums. Misi zviedriski nesapratu, vispirms Svēto Rakstu citātus izlasīju grāmatiņā „Mieram tuvu”. Vēlāk atklāju Misi, kas tiek svinēta poļu valodā, to uztvert bija daudz vieglāk. Poļi ir smaidīgi, viens otru pabiksta, uzsit uz pleca – beidzot jutos kā starp savējiem. Poļi izrāda liksmību, nav bēdīgām sejām. Madonā, kad eju pie Komūnijas, iekšēji smaidu, esmu liksms – tūlīt satikšos ar Jēzu! Kad pirms trim gadiem sakārtoju attiecības ar Dievu, prieks kļuva par ticības pievienoto vērtību. Latvijā nereti nākas tēlot bēdīgo un nopietno, lai iekļautos pārējo pulkā.

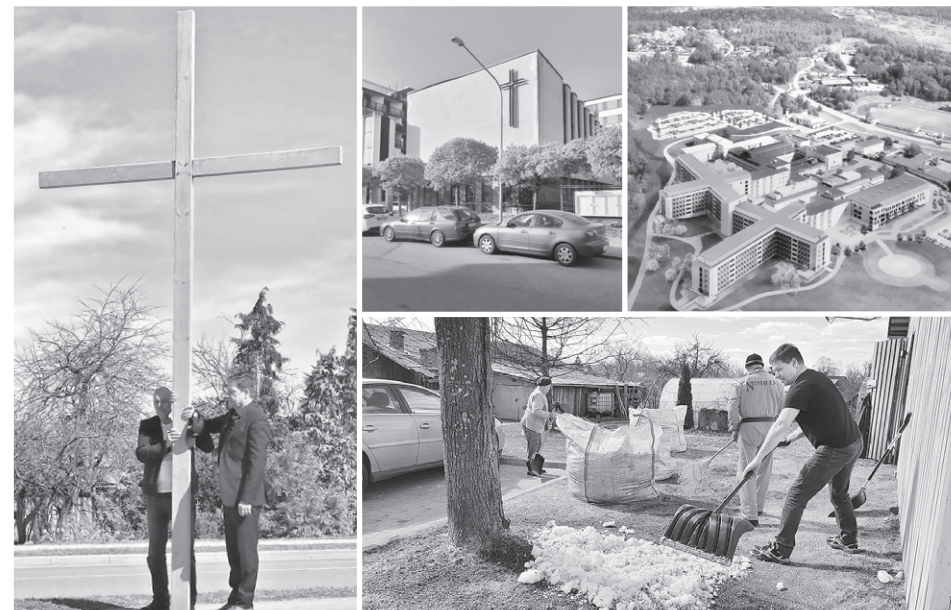
Teici, ka stiprinājumam saņem zīmes. Kādas tās ir?

Aizbraucot bija doma par nopelnīto

nopirkt busiņu un tad apciemot māsas Gabriēlu un Emanuēlu Polijā. Viņas dzīvo Antoniāņu kopienā, un baznīca Stokholmā arī veltīta sv. Antonam. Gēteborgā, savukārt, strādāju objektā, kura siluets atgādina krustu. To sākumā nezināju, līdz brīdim, kad bukletā ieraudzīju bildi, uzņemtu no augšas ar dronu. Mana darba zona bija krusta centrā, un mikrorajons, kurā dzīvojām, saucās Kungalva. Vēl redzama zīme ir mana veselība. Tā ir jūtami uzlabojusies. Bija pat brīdis, kad visi Zviedrijā saslima, es vienīgais no komandas biju vesels.

Kāds ir nākamais objekts, kurā darbosies?

Tas būs Stokholmā. Parāleli darba pienākumiem meklēju tuvāko baznīcu. Šoreiz esmu līdzņemšanai sagatavojis jaunas drēbes. Iepriekš uz baznīcu gāju džinsos vai uzvalka biksēs, tagad esmu nopircis jaunu kārtu. Caur apģerbu arī

var izrādīt cieņu, tāpēc tas ir tik svarīgi. Interesanti, ka ārzemēs baznīcu tiešām izjūtu kā dzīvu. Katreiz tā man ko atklāj. Tikai svešumā sapratu, kāpēc Baznīca ir tik svarīga – tā ir pārsteidzoši dzīva!

Vai runās par ticību kolēģi ieklausās?

Sākumā bija izsmiekls un smīns. Tad teicu – ja kāds nodarbojas ar jogu, viss jūsuprāt ir kārtībā. Ja cits apgalvo, ka enerģiju ņem no kosmosa, arī ir normāli. Vēl kāds māju iekārto pēc *fen šui* principiem – jūs nemaz neprotestējiet, bet kad pasaku – esmu katolis un ticu Dievam, visi novaidas. Tad lieku aizdomāties – bet jūsu senči taču visi bija ticīgi! Ticības mācība tolaik bija iekļauta skolu programmā, kāpēc tagad reakcija ir tik šķība?

Kad padalos par bērnības pieredzi, piedošanu, ko ieguvi caur grēksūdzī un lūgšanām, pastāstu par veselības un darba zaudēšanu, depresiju, ko pārvarēju, atrodot Dievu, pamazām attieksme mainās. Tagad šķiet, ne velti tur esmu. Ja kaut viens cilvēks, pateicoties manām liecībām, nokļūs baznīcā, ja viņš to darīs brīvi un no sirds, tas būs kaut kas!

Dzirdēju, ka daži jau seko...

Vienam sieva zvana un prasa, ko ar viņas vīru esmu izdarījis, ka viņš par baznīcu vien runā. To, ko katoļticīgā sievasmāte nav varējusi ieborēt septiņpadsmit gadu garumā, es esot paveicis isā brīdī. Bijuši arī uzbrukumi Jēzum un man personīgi. Ir nācies aizrādīt, lai manā klātbūtnē nerunā zaimojošas lietas. Puiši ir salasījušies internetā visādas muļķības, apauguši ar stereotipiem. Tad nākas izskaidrot, apvaldīt dusmas. Mana atmiņa nav pati labākā (bijuši vairāki smadzeņu satricinājumi), bet pēc sarunām, kur vajadzējis aizstāvēt kristietību, pats vēlāk brīnos, kā istajā brīdī mutē ielikti istie vārdi! Tas it kā neesmu bijis es, kas runā. Kāds ir palīdzējis!

Un kolēģis, kas apgalvo, ka ticīgais viņam ir kā sarkana lupata vērsim, pēkšņi atzīst, ka esmu pirmais, ar ko pat nevēlas strīdēties. Manī ieklausās, respektē, jautā. Nelieģšu, bieži stāstu arī anekdotes. Tad jaunākais čalītis palūdz: – Pastāsti labāk par Dievu, tev baigi labi sanāk! Viņam draudzene ir katoliete no Latgales, aiz cieņas pret savu meiteni grib uzzināt vairāk.

Inese Elsiņa

Foto no personiskā krājuma

DRAUDZE PIEDALĀS BĪSKAPA ORDINĀCIJĀ

4. maijā Rīgas Doma baznīcā notika bīskapa ordinācijas dievkalpojums. Tas ir nozīmīgs notikums Latvijas katoļu baznīcā, ordinējot par jauno palīgbīskapu priesteri **Andri Kravalī** (attēlā), kuram apustulisko mandātu deva pāvests Francisks, atsaucoties Rīgas arhibīskapa-metropolīta Zbigņeva Stankeviča lūgumam pēc palīga diacēzes kalpošanā.

Vairākiem mūsu draudzes cilvēkiem bija prieks doties līdz priesterim Pāvīlam,

svinēt Svēto Misi un lūgties par jauno bīskapu. Jau sākumā sirdī bija milzīgs aizkustinājums, ko vēl vairāk pastiprināja gan izvēlētie Svēto Rakstu lasījumi, gan lūgšanu vārdi. Pāri tam īpašs bija brīdis, kad tika pasniegta Evaņģēlija grāmata un bīskapa amata rezdāmās zīmes – gredzens, mitra un pastorāls (gana zizlis). Lai Dievs dāvā Savu spēku un Svētā Gara vadību augstākās priesterības kalpojumā!

Mārite Kampāne

OPERDZIEDĀTĀJAS LIECĪBA MADONAS DRAUDZĒ

Žēlsirdības svētdienā mūsu draudzē viesojās operdziedātāja Evita Zālīte-Grosa un ģitāriste Ilze Grunte. Mūzikas skaņas abu mākslinieču izpildījumā piepildīja baznīcu kā pulsējošs Svētā Gara strauts. Evitas liecība par viņas dzīvi un ceļu pie Dieva uzrunāja visu klātesošo sirdis: – Lidzās manai mājai atradās Marijas Magdalēnas katoļu baznīca. Neko nezinot par konfesijām, gāju uz turieni, sēdēju Žēlsirdības atēla priekšā un manai sirdij bija labi tur būt. Ceļš ticības meklējumos veda caur dažādām konfesijām, no katras saņemot daudz laba, taču konvertējos katoļu Baz-

Evita Zālīte-Grosa kopā ar draudzes koristiem.

nīcā, jo bija izjūta, ka tas ir nepieciešams. Tā bija kā atgriešanās mājās pie Žēlsirdīgā Jēzus, Dieva Dēla, kuru sakramentāli saņemam ikreiz, kad pieņemam Komūniju.

Darba gaitas Evitu ir ievēdušas Saeimā, un redzot darba smagumu, viņa aicina lūgties par kristiešiem, kuri strādā šajā vietā. Tas ir nepieciešams mums visiem, lai kristīgās vērtības nostiprinātos gan likumdošanā, gan attiecībās un caur to arī cilvēku sirdīs.

Bija brīnišķīgi redzēt un dzirdēt abas mākslinieces kā liecību cilvēka dzīves ceļam kopā ar Dievu.

Vita Bartuševiča

„KARMELS IR KĀPŠANA PATIESĪBAS KALNĀ”

5. maija svētdiena mūsu draudzē aizriņģēja Karmela zīmē: Vissvētākā Sakramenta adorācija notika saistībā ar svēto Mirjamu, Baskāju Karmela klostermāsu (paldies Birutai Lācei un Emīlijai Lieta-vietei!).

Savukārt Euharistijas laikā un pēc tās pārdomās dalījās tēvs Staņislavs OCD. Viņš vēlēja, lai Dieva mīlestības spēks pārveido mūsu dzīvi. Lai mīlāmies būt Dieva žēlsirdības rīki.

Karmels viņa izpratnē ir kāpšana augšup uz patiesību, tiekšanās pēc vienotības ar Dievu.

Kaut Karmela ordeņa vēsture aizsākās XIII gadsimtā Palestīnā, arī šodien Karmela ordenim piederīgie aicina uz Jēzus nemītīgu iepazīšanu, uzsverot, ka Dieva mīlestība var izmainīt dzīvi, var likt uzdziedēt mūsu sirds tukšnesim.

Inese Elsiņa

TRĪS SVĒTĀS DIENAS MŪSU DRAUDZĒ

Jēzus augšāmcelšanās ir kristīgās ticības centrālais noslēpums, mūsu mīlestības, ticības un cerības pamats.

Pashas svinēšana nav tikai pagātnes notikumu atcere, bet šo noslēpumu aktualizācija šodien.

Spēcīgi un piepildīti priestera Pāvila vadībā Trīs svētās dienas aizritēja mūsu draudzē. Tradicionāli Lielajā Ceturtdienā notika Svētā Mise par piemiņu Pēdējam Vakarēdienam. Lielās Ceturtdienas dievkalpojumā tika iekļauts arī kāju mazgāšanas rīts, bet Lielajā Piektdienā devāmies ekumeniskajā Krusta ceļā cauri pilsētai. Lielās Piektdienas liturģijas noslēgumā

Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta brīvprātīgie pārstāvji no Madonas pirmo reizi mūsu baznīcā nostājās kā apsardze pie Kristus kapa.

Lielās Sestdienas vakarā notika Lieldienu vigīlijas svinības. Uguns pasvētišanas ceremonija un Lieldienu sveces aizdegšana, Dieva Vārda liturģija, do to Kristības solījumu atjaunošana un Euharistiskā liturģija. Savukārt Kunga augšāmcelšanās dienā, skanot pūtēju orķestrim, kopā ar Vissvētāko Sakramentu draudze devās procesijā apkārt baznīcai, aicinot visu radību ņemt dalību augšāmcelšanās triumfā.

Redakcija

Līgas Irbes, Ināras Caunes un Aivara Zariņa foto.

BĒRNI MĀCĀS SVĒTDIENAS SKOLĀ

5. maijā draudzes mājā sākās svētdienas skolas nodarbības. Uz pirmo nodarbību bija atnākuši četri bērni: Evelīna, Alise, Kārlis, Jēkabs. Uz otro – jau vairāk. Ļoti aktīvi zēni un biklas meitenes. Ceru, ka ar laiku meitenes kļūs drošākas, jo visi ir ļoti zinoši un atvērti bērni.

Turpmāk nodarbības draudzes mājā sāksies svētdienās pulksten 16.30. Aicinu pievienoties vēl citus bērnus vecumā no 8 līdz 10 gadiem. Visi kopā mēs mācīsimies būt labi draugi Jēzum. Jēzus ir ļoti īpašs

Mirklis no svētdienas skolas nodarbības.

draugs – Viņš vienmēr ir gatavs būt kopā ar tevi – mājās, skolā, uz ielas. Jēzus būs kopā arī tad, kad būsi bēdīgs vai tev neveiksies, Viņš priecāsies par tavām uzvarām un būs kopā ar tevi svētkos.

Maija mēnesī svinējam svētkus māmiņām un svētkus ģimenēm. Novēlu visām māmiņām, visām ģimenēm paklausīgus bērnus! Lai ģimenēs mājā Dieva

gaisma, svētība un miers!

**Mārite Indriksone,
Aijas Mālnieces foto**

KUSTĪBA – APUSTULĀTS „MARGRIETIŅAS”

Draudzes ticīgie ir iesaistījušies lūgšanās par priesteriem, kustībā „Margrietīņas”. Tēvs Jozo Zorko savās atmiņās par šo apustulātu stāsta, ka reiz kopā ar svētceļnieku grupu pie viņa atbraukusi profesore Luīze Vard no Kanādas. Tikšanās laikā garīdznieks tika iepazīstināts ar apustulātu „Margrietīņas”. Viesi no baznīcas tuvumā augošo koku zariem izveidoja margrietīņas zīmi, salika solījumu un labprātīgi uzņēmās lūgties par tēvu Zorko visu savu dzīvi. Pateicoties Medžugorjei un tēva Zorko aicinājumam, kustība ir izplatījusies visā pasaulē. Apustulāta ideja ir vienkārša – lai aizlūdzēju lūgšanas par priesteriem ļauj viņiem labāk kalpot mums, ticīgajiem. Katru „Margrietīņu”

veido septiņi cilvēki. Svarīgi, lai ik nedēļas dienu kāds lūgtos par izvēlēto priesteri un par vienu no Svētā Gara dāvanām viņam.

Mūsu draudzē ir izveidotas astoņas lūdzēju grupas, 49 personas lūdzas par priesteriem – priesteri Pāvilu, Ingaru, Andžeju, Arni un arhibīskapu Zbignevu. Nesen „Margrietīņa” uziedēja priestera Riharda nodomā.

– Dvēsele, kas ar lūgšanu un upuri palīdz priesteriem, pati kļūst par priesterieni tādā nozīmē, ka Debesis ņems dalību laimē un godībā, ko Dievs sagatavojis pirms mūžiem sava altāra kalpiem, – teicis Jēzus poļu mistiķei mātai Leonijai. Šie Pestītāja vārdi ir pamudinājums arī mums.

Veneranda Peļņa

DRAUDZE ATSAUCAS AICINĀJUMAM

Lielā gavēņa laikā organizācija „Caritas Latvija” Rīgas diacēzes draudžu cilvēkus aicināja iesaistīties „Caritas” žēlsirdības aplokšņu akcijā. Tikām aicināti atteikties no kāda našķa, ēdienreizes, izklaides, lai ar ietaupīto summu iepriecinātu tos, kas dzīvo trūkmā un grūtībās.

Draudzes prāvests priesteris Pāvils iesniegtās aplokšnes no mūsu draudzes jau nogādājis organizācijai „Caritas Latvija”. Kā informē ieceres pārstāvji, iegūtie līdzekļi tiks iz-

mantoti, sniedzot atbalstu personām, kas ir „Caritas Latvija” redzeslokā. Bez tam nauda noderēs īstenojot jaunus atbalsta projektus.

Žēlsirdības akcijā iesniegtās aplokšnes no Madonas draudzes.

Akcijas rezultāti organizācijas „Caritas Latvija” mājaslapā tiks publicēti līdz 1. jūlijam. Piebildīšu, ka divas aplokšnes Lielā gavēņa laikā no mūsu draudzes tika saņemtas Ērgļu katoļu draudzes atbalstam, lai īstenotos ērgļniešu iecere par baznīcas iekštelpu pārkārtošanu.

Inese Elsiņa

TIKŠANĀS AR “CARITAS LATVIJA” PĀRSTĀVI

11. maijā draudzes namā notika tikšanās ar “Caritas Latvija” projektu vadītāju Inesi Motti. Uz tikšanos tika aicināti cilvēki, kuriem nav vienaldzīgi problēmās nonākušo likteņi, kas vēlas daļu laika ziedot žēlsirdības darbiem.

Iesākumā caur lūgšanu sarunas un iespējamo darbību uzticējam Dieva vadībai. Inese Motte informēja par „Caritas” darba virzieniem Latvijā, pastāstīja, ka kustības pārstāvji pilnveidojas gan praktiskā pieredzē, gan apgūstot citu valstu pieredzi.

Madonā žēlsirdības virzienā jau darbojas vairākas sociālās organizācijas. Zupas virtuve, ko organizē sociālais dienests, trūcīgo apgāde ar apģērbu, ko organizē „Sarkanais Krusts”, pakalpojumi, ko sniedz Samariešu kustība un centrs „Baltā ūdensroze”. Arī mūsu draudzē iedibināti

nepieciešamie kalpojumi Madonas slimnīcā un Mārcienas pansionātā. „Caritas” grupas uzdevums būtu atrast jomu, kur piedāvājuma nav, lūgt Dievu sadzēt cilvēku sāpes, problēmas, vientulību. Apņēmāmie maijā kopīgi lūgties šai nodomā un pēc mēneša tikties, lai pārrunātu lūgšanas augļus, uzsāktu konkrētu darbību.

Ne visi draudzes locekļi var ziedot laiku „Caritas” kustībai, bet visi varam būt redzīgi un informēt par otra vajadzībām, ko mūsu resursu ietvaros varam atrisināt. Iespējams, ir kādi speciālisti, kas vēlas ziedot laiku, sniedzot konsultācijas; kāds svētdienās var atvest uz baznīcu tos, kas paši atnākt nevar. Tālrunā numurs saziņai, saistītai ar „Caritas” jautājumiem, 29130268, Janīna.

Janīna Bleidele

CEĻŠ PIE ELIZABETES

Draudzes kalendārā redzam, cik daudz Baznīcā ir svētku un piemiņas dienu. Ko pasaule dara šādās dienās? Caur dažādiem pasākumiem pievērš uzmanību cilvēkiem, domā par viņiem. Vai mūs kā ticīgos, Kristus mistiskās miesas locekļus skar tikai dažī svētki vai visi? Šo jautājumu varu uzdot arī sev, jo, svētku dienas ignorējot, šķiet, palaižu garām neizmantotas ticības bagātības. Lai aktualizētu svētku vai piemiņas dienu, nevajag daudz, vien pāris minūtes pārdomām par tās saturu.

31. maijā ir Vissvētākās Jaunavas Marijas apmeklēšanas svētki, kad Marija apciemo Elizabeti. Šis brīnišķīgais apmeklējums ir būtisks cauri gadu simtiem, tas saistās ar atvērtu sirdi, dzīvību, prieku. Svētā Māte Terēze ir teikusi, ka pasludināšanas un apmeklēšanas svētki ir paraugs kristieša dzīvei. Pasludināšanas laikā Marija ielūdz Jēzu savā dzīvē un apmeklēšanā dalās ar saņemto.

Pārdomu lauks par šo tēmu ir plašs. Šoreiz piedāvāju paraudzīties uz ceļu, ko Marija veica, un tikšanās prieku. No Nācetes līdz jūdu pilsētai kalnos ceļa garums ir simts piecdesmit kilometri. Ņemot vērā

tur esošos klimatiskos apstākļus, tas bija grūts uzdevums.

Mūsdienās, kad kilometri nav jāmēro kājām, šāds ceļš varētu būt ievainotas at-

iecības vai notikumi, kuru risināšana prasa piepūli. Varbūt mūsu Elizabete ir kāds radnieks un ceļš pie tā – piedošana. Iespējams, tie ir vecāki un ceļš līdz viņiem – telefona izklaižu nolikšana malā. Varbūt kādam Elizabete ir iesaistīšanās draudzes notikumos un

ceļš – sevis došana. Lai vai kā, svarīgi, kas sagaida galā. Pārāk daudz prātojot, varam nobities un iesākt pamest. Tādā veidā nepiedzīvosim tikšanās prieku, zelta vērtos mirkļus, kad attiecībās un notikumos jūtama Svētā Gara darbība.

Noslēgumā gribu atgādināt vēl vienu notikumu, kas mūs vieno ar Mariju, kura savās miesās nesa Jēzu. Tā ir Euharistija. Svētās Mises nobeigumā pēc priestera dotās svētības izskan vārdi: “Dieva žēlastība lai jūs pavada” vai “Ite missa est”, ko kādreiz tulko kā: “Ejiet, upuris ir noticis”. Jēzu Euharistijā saņēmuši, esam aicināti iet! Līdzīgi kā Marija, kas nesa Jēzu Elizabetei un deva iespēju brīnišķīgām lietām notikt.

Aija Mālniece

MADONAS KATOĻU BAZNĪCAI – 85

Tā kā šogad svinam mūsu baznīcas konsekrācijas 85. gadadienu, ieteicams lūgties un domāt par dāvanu (sevišķi – garīgu), ko katrs varam uzdāvināt Dievam kā pateicību par šo dievnamu. Paralēli tam vērts ieraudzīt, kādu darbu varam paveikt draudzes labā vai kādu materiālo labumu ienest baznīcai, liturģijai.

PĀRDOMAS PĒC FILMAS DRAUDZES MĀJĀ

„Katram svētajam ir sava pagātne, katram grēciniekam – nākotne.” Šie kaut kur lasītie vārdi skanēja prātā, skatoties filmu „Sala”. Filmu, kuru pirms gadiem

biju nozvērējusi nekad ne- skatīties, jo pēc anotācijas biju izsecinājusi, ka tā būs mokoši smaga, emocijas plosošā. Daļēji tā arī bija, ne tā pati vieglākā un saulainākā, bet tomēr ļoti uzrunājoša, tāda, kas liek domāt. Kino- lente aizsākas ar stāstu par milzīgu grēku – glēvulību, tuvākā nodošanu, baiļu vadītu pastrādātu slepkavību.

Galvenais varonis – jauns puisis, nonākot ienaidnieka ielenkumā, pazemojoši diedelē pēc savas dzīvības saglabāšanas, raud, lūdzas... Uz to noraudzīties ir ļoti grūti, žēlums jaucas ar pretīgumu, tāpat kā viņa komandierim gribas iesaukties: – Saņemies taču! Tai pašā laikā ir jādāmā: – Bet es? Kā es izturētu šādu situāciju? Nezinu... Mēs nevienam nezīnām, kādi mēs būtu ekstrēmālos apstākļos. Lai kā negribētos atzīt, nevienam nevaram galvot, uz kuru pusi pavērstos stobrs, ja būtu jāizvēlas – nošaus mani vai šaušu es.

Filmā attēlotajam galvenajam varonim visu mūžu ir jāsadzīvo ar savu kādreiz pastrādāto grēku. Ar apziņu par savu nevēlēšanos un drausmīgiem sirdsapziņas pārmetumiem par reiz veikto izvēli. Kaut viss dzīvē ir mainījies – viņš piepilda, vismaz manā izpratnē, svētu mūka dzīvi – bez pieķeršanās laicīgām mantām, ar

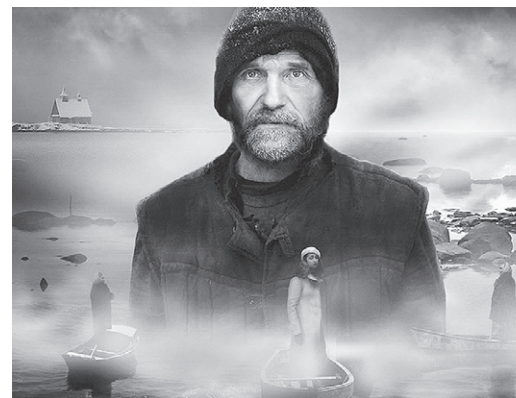
darbu klostera labā, palīdzēdams cilvēkiem. Un nesdams savu krustu – nekad nespēdams aizmirst, ka ir nogalinājis. Nemitīgi lūdzot piedošanu Dievam, bet

nevarot piedot pats sev. Filmā Dievs viņu uz- klausā. Saved kopā ar šķietami nobendēto komandieri, dodot iespēju lūgt piedošanu, kura, kā izrādās, sen jau ir saņemta... „Es tev jau esmu pie- devis”... pie- devis tam, kurš raidīja lodi, lai glābtu sevi.

Un atkal ir jādāmā, bet cik tālu es spēju iet savā piedošanā? Vai bieži man un tev nav gadījies apvainoties par kāda nenozīmīgi izteiktiem vārdiem, neapdomīgu rīcību? Un kurš gan pēc tam nav domās risinājis dialogu ar savu „pārīdātāju”, iztēlējot vienmēr no situācijas izejot kā uzvarētājs. Nemaz nepadomājot par piedošanu...

Varbūt, lai cilvēks izaugtu līdz piedošanai, Dievam patiešām jāļauj, lai viņš nogrimst līdz savas personības viszemākajām, melnākajām, nepievilcīgākajām dzīlēm, ieraugot sevi visā savā vājumā... Un tad cilvēks ar savu gribu var izvēlēties, vai palikt tur, pašā zemākajā punktā, vai lūgt Dievam spēku no tā pacelties. Un augt. Un tad ar citām acīm – caur savas pieredzes prizmu – ieraudzīt citus cilvēkus, arī viņu vājības un trūkumus, pieņemot viņus tā, kā mūs pieņem Dievs – ar mīlestību.

Ilze Kloppe

SVĒTĀS FILOMENAS GODINĀŠANA GULBENĒ

Gulbenes katoļu draudzē svēto Filomenu godā katra mēneša desmitajā datumā, jo viņa ir dzimusi 291. gada 10. janvārī. Ik mēnesi notiek Sv. Mise par dvēseles un miesas veselību, brīvību un dziedināšanu caur sv. Filomenas aizbildniecību. Filomena ir svētā, kura spēj izlūgt žēlastības no Dieva arī mūsdienās. Pēc Sv. Mises notiek aizlūgumi, svētība ar relikvijām un svaidīšana

Madonas draudzes pārstāvji Gulbenes baznīcā.

ar eļļām, kā arī sniegtas liecības par saņemtajām žēlastībām. Arī šoreiz dzirdējam liecības par dziedināšanu no sāpēm, bezmiega, kārpām un vēl, un vēl... Kādai sievietei tika dziedināts znots, par kuru ārsti brīnījušies, ka viņš vēl dzīvs, teikuši, ka viņam nu gan debesis ir kāds labvēlis. Un tiešām, tāds labvēlis ir sv. Filomena –

meitene, kura kā mocekle savas zemes gaitas beidza vien nieka 13 gadu vecumā. Apmēram šāda vecuma meitenes – Rasa, Rebeka un Sonora – no mūsu draudzes,

spēlējot ukuleles, slavēja Dievu, Dievmāti un sv. Filomenu priestera Pāvila un draudzes pieaugušo pavadījumā. Mūsu draudzes grupa vadīja adorāciju pirms Sv. Mises, ne tikai dziedāja, spēlēja, bet arī pastāstīja par Fi-

lomenas dzīvi un mocībām. Jaunavas Marijas stiprināta ar apsolījumiem, šī meitene spēja izciest visas mokas un būt uzticīga Jēzum līdz pat pēdējai dzīves stundai.

Arī mēs lūdzām sv. Filomenu būt par aizbildni pie Dieva dvēseles un miesas vajadzībās.

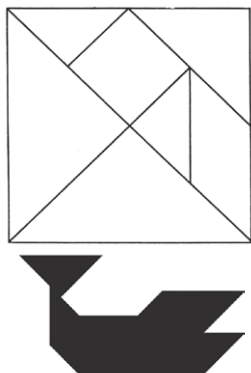
Ineta Resne

PIEDALIES SPĒLĒ AR TANGRAMU!

Tangrams ir saliekama puzzle, kas sastāv no septiņām ģeometriskām figūrām.

Spēles mērķis ir izveidot attēlu, kuram sākotnēji dots tikai siluets vai kontūra. Uzdevums – vienlaicīgi izmantojot visas septiņas figūras, kas nedrīkst pārklāties, izveidot vienu īpašo – norādīto.

„Kā Jona trīs dienas un

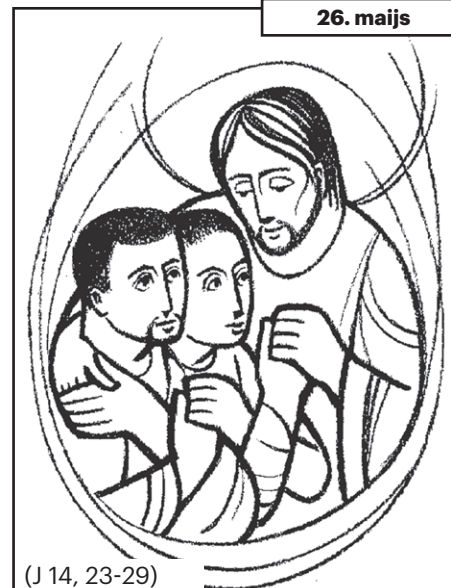
trīs naktis bija lielās zivs vēderā, tā arī Cilvēka Dēls būs trīs dienas un trīs naktis zemes klēpī.” (Mt 12, 39)

Sagriez kvadrātu septiņās ģeometriskās figūrās, kā norādīts zīmējumā, un no tām saliec attēlā redzamo vali! Uzdevums domāts liekiem un maziem!

**Sagatavoja
Agnese Liepiņa**

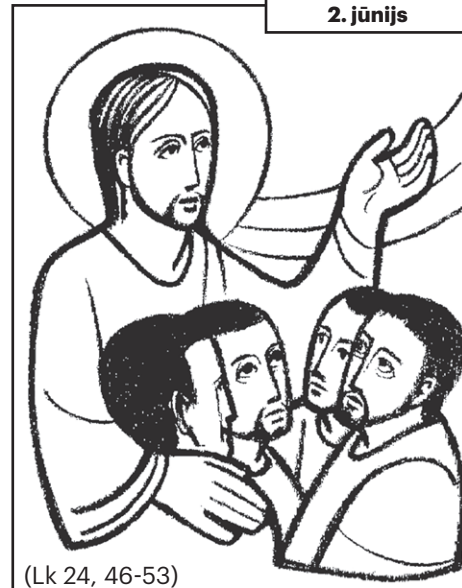
Svētdienas Evaņģēlijs

26. maijs

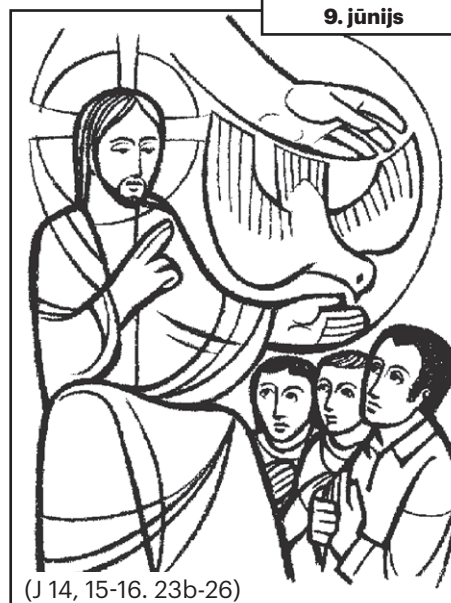
(J 14, 23-29)

2. jūnijs

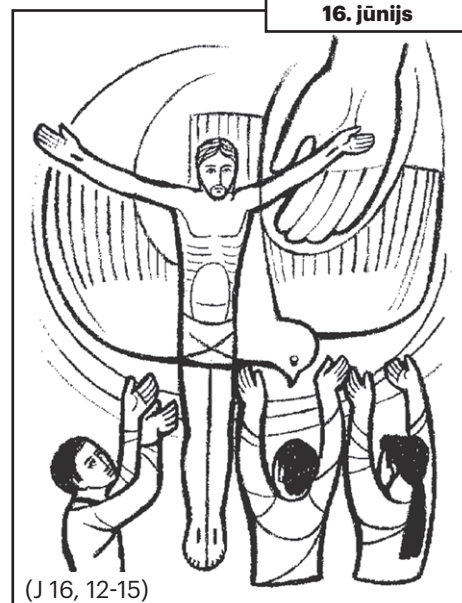
(Lk 24, 46-53)

9. jūnijs

(J 14, 15-16. 23b-26)

16. jūnijs

(J 16, 12-15)

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA
E-pasts: draudze@madona.lv
www.madonasdraudze.lv
www.draugiem.lv/madonasdraudze
www.facebook.com/madonasdraudze
Twitter: @Madonasdraudze

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Raiņa iela 5. Atvērta visu diennakti
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mise Madonas katoļu baznīcā

Pirmdien – plkst. 8
Otrdien, trešdien, ceturtdien, piektdien,
sestdien – plkst. 18.
Svētdien – plkst. 11 un 18

8. jūnijā plkst. 12

Madonas muzeja izstāžu zālēs izstādes
"Katoļu baznīca un ticība Madonas apkārtnē.
Tuvplānā" atvēršana.

9. jūnijā plkst. 11

Sv. Misi Madonas katoļu baznīcā celebrēs
arhibīskaps Zbignevs Stankevičs.

BAZNĪCU NAKTS

Madonas katoļu draudzē 7 VI

- ♦ Sv. Mise (plkst. 18)
- ♦ Dzied jauktais koris „Madona” (plkst. 19)
- ♦ Dieva žēlsirdības litānija ar fotoprojkciju (plkst. 19.30)
- ♦ Iepazīšanās ar mākslinieces Lauras Feldbergas darbiem (plkst. 20)
- ♦ Mielasts (baznīcas dārzā plkst. 20.20)
- ♦ Tēvreize un Latvijas himna (plkst. 21)
- ♦ Slavēšana ar ukulelēm, koklēm, akordeoniem (plkst. 21.15)
- ♦ Tangrams (svētceļnieku mājā plkst. 21.45)
- ♦ Skrējieni apkārt Madonai, iezīmējot Latvijas kontūru, vai Adorācijas lūgšana baznīcas klusumā (plkst. 22.15)
- ♦ Sporta spēles baznīcas dārzā (plkst. 22.45)
- ♦ Vakarēšana ar dziesmām pie ugunsкура (plkst. 23)
- ♦ Visu vakaru — Bībele; Lauras Feldbergas zīmējumi no izdevuma „Mieram tuvu”; vides mozaika pie baznīcas
- ♦ Darbnīca bērniem (svētceļnieku mājā plkst. 19)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820),
Aija Mālniece (t. 26253927), Agnese Liepiņa
(t. 26388710), Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – foto no Sarkaņu katoļu baznīcas.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.